

af været begrundet i, at der ved Siden af de i fuld Drift værende Skovdistrikter af almindelig Størrelse fandtes enkelte andre, der med deres ringe Udstrækning eller lidet fremskredne Tilkultivering stillede mindre Fordringer til Distriktsbestyreren end de førstnævnte. Den herved hidførte Ordning, hvorved visse særlige Distrikter bleve underlagte Distriktsbestyrere med en lavere Lønning, bevirkede imidlertid, at disse ved indtrædende Tjenesteledighed søgte Forflyttelse til de bedre lønede Skovriderebæder af 1ste Klasse. For at undgaa en for hyppig Vekslen i Bestyrelsen af de nævnte Distrikter af særegen Beskaffenhed gik man derfor snart over til — efter dertil erhvervet kongelig Bemyndigelse — at henføre til 2den Klasse de 3 til enhver Tid yngste Skovridere uden Hensyn til, ved hvilke Skovdistrikter de vare ansatte. Sondringen mellem Skovridere af 1ste og af 2den Klasse blev saaledes kun en Fordeling af Skovriderne i to Lønningsklasser.

Ifølge den sidstnævnte Ordning, der endnu bestaar, skönt den oprindelige Forudsætning for Skovridernes Henførelse til tvende Klasser med forskellig Lønning for længst er bortfalden, idet alle Distrikterne nu stille væsentlig samme Krav til Distriktsbestyreren, maa Skovriderne nu ved deres Embedstilltrædelse nøjes med en Begyndelseslønning, der er 400 Kr. lavere end den, der tidligere i Henhold til Lov af 8. December 1859 kunde tillægges det store Flertal af dem, ligesom de ogsaa nu ere udelukkede fra Oprykning paa Alderstillæg, indtil de ere naaede saa langt frem i Aldersordenen, at der kan tildeles dem Udnævnelse til Skovrider af 1ste Klasse. Varigheden af det Tidsrum, hvori Skovriderne blive staaende i 2den Klasse, er meget forskellig; for de nuværende Skovridere af 1ste Klasse har saaledes Tjenestetiden i 2den Klasse vekslet mellem $1\frac{1}{4}$ Aar som Minimum og $8\frac{1}{2}$ Aar som Maksimum.

Paa disse Forhold er der vel i nogen Grad raadet Bod, for saa vidt som der i de senere Aar under Navn af Befordringsgodtgørelse er blevet bevilget hver af de 3 Skovridere af 2den Klasse et Lønningstillæg af 400 Kr. aarlig, men det maa dog anses for ganske urimeligt, om ikke den Lønningsforbedring, som Skovriderne i saa høj Grad tiltrænge, faar et saadant Omfang, at den omhandlede Fordeling af Skovriderne i to Lønningsklasser, der som alt anført ikke længere har nogen Begrundelse i en Forskel mellem Distrikterne, ophæves, saaledes at de 3 yngste Skovridere fremti-

dig stilles paa ganske lige Fod med de øvrige Skovridere.

Ved Lov af 25. Februar 1851 § 8, jfr. Lov af 8. December 1859 § 3, samt ved Lov Nr. 21 af 1. Marts 1889 er der tillagt Skovriderne 2 Procent af Salgssummerne for solgte Effekter, dog saaledes, at denne Indtægt for hvert Skovriderebæde skal udgøre mindst 500 Kr. og ikke maa overstige 800 Kr. aarlig. Naar man saaledes har ladet Skovridernes Embedsindtægter for en Del bestaa i Salgsprocenter, har Hensigten dermed selvfølgelig været den at gøre Skovriderne for deres eget Vedkommende interesserede i det størst mulige Udbytte af Distriktets Drift. Men denne Hensigt er ved den nævnte Ordning kun i meget ringe Grad bleven opnaet. Paa de allerfleste Distrikter ere nemlig Salgsindtægterne saa store, at Skovriderne kunne være sikre paa at opnaa det fastsatte Maksimum for Salgsprocenterne ogsaa uden Anvendelse af særlig Iver eller Omsigt, medens det for flere af de jyske Hede-distrikters Vedkommende maa anses for givet, at Salgsprocenterne i en lang Aarrække ikke kunne naa op over det foreskrevne Minimum. At det saaledes kun er ganske faa Distrikter, hvor Skovriderens mere eller mindre gode Bestyrelse af Distriktet og Afsætningen fra dette vil kunne have nogen Indflydelse paa Størrelsen af hans Indtægt ved Salgsprocenter, vil med større Tydelighed fremgaa deraf, at i hvert af de sidste 5 Finansaar have 16 af de 23 Skovridere oppebaaret det fastsatte Maksimum af 800 Kr., medens Indtægten for 3 Skovrideres Vedkommende kun har været 500 Kr. og uden Bestemmelsen om en saadan Minimumsindtægt endog vilde have udgjort et langt ringere Beløb. Da det desuden synes ubilligt, at den her omhandlede Embedsindtægt paa de Distrikter, hvor Afsætningen er forholdsvis lille, men hvor Skovrideren har at forestaa Tilkultiveringen og Bestandsplejen paa meget udstrakte Arealer, er indtil 300 Kr. mindre end paa de i fuld Drift værende Distrikter, og da man endvidere i Almindelighed tør gaa ud fra, at Skovriderne ikke ville vise mindre Nidkærlighed i deres Embede, naar deres Embedsindtægter gøres ganske uafhængige af Distriktets, foreslaas det, at de Skovriderne tillagte Salgsprocenter bortfalde og for alles Vedkommende erstattes med et fast Tillæg af 800 Kr.

I Overensstemmelse med ovenanførte foreslaas Begyndelseslønningen for samtlige Skovridere fastsat til den nuværende Begyndelseslønning for Skovridere af 1ste